

φωναζον σήμερα από τις στήλες των ημερησίων και θα φωναζον αύριο κι από το βήμα της Βουλής, θα πάρουν το μερτικό τους, ανάλογο πάντα με το ποσό της πατριωτικής φωνής που θα βγάλει ο καθένας τους.

Άς είναι κ' έτσι τα πράματα. Από συμφέρον ή από πατριωτισμό κι' αν γράφονται δα' αυτά, το ίδιο μας κάνει. Άρκει πού γράφονται κι' άρκει πού είναι αληθινά. Τα παρακάτω είναι άλλωνών λογαριασμός, κι' όχι δικός μας. Οι άλλοι, οι άρμόδιοι δά, άς φροντίσουν να μη γελαστούν όταν τάποφασίσουν στα σοβαρά να φτειάξουν σοβαρό στόλο. Αυτοί άς άνοιξουν τα στραβά τους να μη τους παίξουν καμμιά τρικλοποδιά, αυτοί άς σκεφτούν με ποιούς θα μπλέξουνε.

Οά' αυτά μπορούν και να γίνουν, και γι' αυτό δέν άπορούμε καθόλου. Άπορούμε μονάχα πώς τάρθρα πού δημοσίεψε ή 'Ακρόπολη πώς δέν συγκίνησαν όλο τον κόσμο, πώς δέν συγκίνησαν μάλιστα την φοιτητική νεολαία, την τόσο ευαίσθητη, και δέν την έσπρωξαν να πάρη τή δπλα ή τις σανίδες στα χέρια—τό ίδιο κάνει— και να πάρη να ζήτηση από τους άρμόδιους στόλο, πού θα πη' Έθνος, άφού όταν μας λείπει το πρώτο, μας λείπει μαζί του και το δεύτερο.

Δυό φρέδες, τώρα τελευταία, στα Ευαγγελικά και στα Μιστριωτικά (για την Ορέστεια δηλ.) σηκώθηκαν οι φοιτητές για να βρίσουν το Έθνος— και για να το κάνουν ρεντίκολο στην Ευρώπη. Πώς δέν σηκώνονται και τώρα πού πρόκειται να το σώσουν και να δείξουν στο κόσμο πώς έχουμε κι' αληθινό πατριωτισμό μέσα μας;

Μιά τέτοια στάση τώρα, και μονάχα τώρα, θα δικαιολογιότανε. Γιατί αν έπεφταν και πέντε δέκα κ' έδαφην με το αίμα τους τους δρόμους της Αθήνας— έπεσαν τόσοι άδικα στα Ευαγγελικά και στα Μιστριωτικά—δέν θα πείραζε, θάταν μάλιστα καλό, άφού με το θάνατό τους, «περι Πάτρης» θάνατο, θανάγκαζαν τους πολιτικούς μας να το καλοσυλλογιστούν άφού θάχουν πιά να λογαριαστούν, για την κάθε πράξη τους, μ' ανθρώπους ζωντανούς κι' όχι με ψόφια, καθώς δειχνόμαστε σήμερα.

Λόγια για να περνά ή ώρα κι' αυτά. Μεγαλύτερα άξια δέν έχουν και μη τους τή δώσετε.

ΜΕ ΑΡΙΣΤΑ

Έγινε διδακτορίσα της Φιλολογίας την περασμένη Δευτέρα ή δ. Καλλιρρόη Αδαμιάδου. Τό Πανεπιστήμιο πούχε, τέσσε άμαρτες στη ράχη του μπορεί να καμαρώνει γι' αυτό.

ΑΡΙΑΔΝΗ.—Έγώ τον άλλο μήνα παντρεύομαι.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Τότε να παρακαλές την Παναγία να μη σ' εύρη κανένα κακό.
ΑΡΙΑΔΝΗ.—Μέρα και νύχτα αυτό κάνω κ' έγώ.
ΣΩΤΗΡΗΣ.—Φατμέ, πήγαινε το παιδι στη μητέρα του.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Στην Αριάδνη) Και τα λουλούδια σου δέν τα ξεχνάς ποτέ, Αριάδνη. Έρχεσαι κάθε βράδυ και τα ποτιζεις.
ΑΡΙΑΔΝΗ.—Αυτά είναι ή χαρά μου από μια φορά. Χρόνια πολλά τώρα... Καλή νύχτα, κυρά Φιγένια. Πρέπει να πάω. Έχουμε πολλή δουλειά. Η μητέρα μου με περιμένει. Καλή νύχτα.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Καλή νύχτα.
ΦΑΤΜΕ.—Μ' ένα κοφίνι στο χέρι. Στόν Ίσαάκ.) Έλα, πάμε.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Και πές της μητέρας του αν της χρεασθή τίποτε άς έρθη σ' έμένα.
ΣΩΤΗΡΗΣ.—Άχ! Ίφιγένεια!... ή ίδια μοίρα περιμένει και το δικό μας το παιδι.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Κάνει μερικά βήματα. Έπειτα τρέχει γοργά προς αυτόν, του άγκαλιάζει με τα χέρια το λαιμό και κρύβοντας το πρόσωπο στο στήθος του ξεσπά σε σπασμωδικούς λυγμούς).

το κ' of γενναίος μας, όστε να δώσουμε φιλολογούν, έχον κάθε δικαιοσύνη να παρακαλούμε: τώρα πώς μετ Ρωμιοπούλα έβγαλε νικήτρια από τον κΚρανίου τόπον—όπως οι φοιτητές της Φιλολογίας έχουν άνομάσει την αθρόοση πού γίνονται οι έξετάσεις— κ' έτιμης πραγματικά το γυνα κήσο μυαλό.

Οι καθηγητές έκριναν την μελέτη πούχε κάνει και της έδωσαν το "Άριστα. Δέκατα έκριναν. Μά ή βαθμός αυτός δέν της έδωκε μονάχα για την κτυπηκή μελέτη της μπορούν να την πάρουν κι' άλλοι κι' άλλες, εκυμμένοι από το πρώι έσα με το βράδυ άπάνω στα βιβλία και καταβροχθίζοντας ανέξιστα ό,τι βρουν μπροστά τους. Τα "Άριστα τα παίρνουν τις περισσότερες φορές παπαγάλλοι και σχολαστικοί. Η νέα διδακτορίσα όμως ούτε τόνα, ούτε τάλλο είναι. Και της έδωκε το "Άριστα τόσο για τη βαθμιά κ' εύσυνείδητη μελέτη της, όσο και για το έλεύτερο και έξίστερο μυαλό της, το έρευνητικό και έκλεχτικό, το άπαλλαγμένο από τις άλυσίδες του σχολαστικισμού και καμωμένο έτσι πού να πολεμά κάθε πρόληψη, και νάναζητάει παντού και σ' όλα την Αλήθεια.

Μας είπαν πώς ή δ. Αδαμιάδου το δίπλωμα το θέλησε για λούσο κι' όχι για να το χρησιμοποιήσει. Άποστρέφεται, λένε, τόσο το δασκαλισμό πού τρέμει να μη τήν πούν δασκάλια. Έχει άδικο ή καλή κέρη. Υπάρχουν σήμερα δάσκαλοι—κ' υπάρχουν εύτυχώς άρκετοί— πού πολεμούνε ίσα ίσα λυτασμένα τον δασκαλισμό και σπρώχνουν τά παιδιά με την άγια κ' έθνική διδαχή της προς το Φώς και προς την Αλήθεια. Μιά τέτοια να ζήτηση να γίνει κι' αυτή. Κ' είναι υποχρεωμένη να το κάνει, όπως είναι υποχρεωμένος ο καθένας πού κατέχει το λύχνο της Αλήθειας να μη τον κρύβη από κάτω από το κοιλό, αλλά να τον στένη άπάνω στο λυχνοστάτη για να φωτίζονται κι' άλλοι.

Έτσι θέλουμε τη νέα διδακτορίσα. Και της εύχόμαστε από τά βάθια της ψυχής μας, όπως έπήρε το "Άριστα στην κτυπηκή της εξέταση έτσι να πάρη το "Άριστα και στην άλλη εξέταση, τη μεγάλη, πού θα δώση μπροστά στο κόσμο, μπροστά στο έθνος όλόκληρο, κηρύχοντας την Αλήθεια και τραβιάωντας τά κορίτσια μας από το βούρκο του σχολαστικισμού πού τήφνει να παραδέρνουνται σήμερα το άτιμο κ' έθνοχόνο αντίεκαπαιδευτικό σύστημά μας.

Έχουμε δουλειά και δουλειά μπροστά μας. Και πρέπει να δουλέψουμε άκούραστα κ' εύσυνείδητα χρόνια και χρόνια άκόμα για να μπορούμε να φτάσουμε στην εύτυλισμένη εκείνη έποχή πού να παίρουμε τά δίπλωματά μόνα για λούσο.

ΤΟ ΔΙΚΙΟ

να λέμε πάντα. Οι άγώνες έτέλειωσαν κι' ο κ. Στάης αναδείχτηκε ο πρώτος και ο μόνος νικητής. Σ' αυτόν λοιπόν ανήκει και ο κόρτινος του Σταδιονίκη.

Ό,τι μπόρεσε να κάνει ο άνθρωπος, τόκανε. Έτρέξε, ίδρωσε, έβγαλε λόγους, χάλασε τον κόσμο. Ήρθαν μάλιστα στιγμές κρίσιμες πού όλόκληρος ο

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Κλάψε, κλάψε δυστυχημένη μου Ίφιγένεια!
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Ο Θεός δέν μπορεί να είναι τόσο σκληρός. Έμένα άς μ' εύρη ό,τι μου είναι πεπρωμένο θα το υποφέρω. Άλλά να θέλη να βασανίση έτσι το παιδι μας. Ω ω ω! Μά το παιδι είναι όλωσ διόλου άθώο από την άμαρτία μας. Όχι, όχι, όχι. Όχι! Ο Θεός δέν είναι τόσο σκληρός και άνιλευς.
ΣΩΤΗΡΗΣ.—Η μοίρα των ανθρώπων δέν είναι στού Θεού το χέρι. Μεγάλοι νόμοι κυβερνούν τη ζωή! Κι αυτοί οι νόμοι είναι άδυσώπητοι και άνιλευοι. Δέν ξέρουν τί θα πη εύσπλαχνία. Τα παρακάγια των ανθρώπων δέν εισακούονται. Αυτούς τους νόμους έχουμε παραβεί, χωρίς να το θέλομε βέβαια.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Καταραμένη άς είναι εκείνη ή ώρα! Ω... Γιατί να το κάμωμε αυτό!
ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γιατί σε άγαπούσα...! Άκούς Ίφιγένεια; Σε άγαπούσα! Δέν το θυμάσαι πλέον: "Όλη μου ή ασθησις, όλη μου ή θελήσις άπορροφηθηκε έντελώς σ' έσέ, κυριευμένη από την όμορφιά σου και το πνεύμα μου δέν συλλογίζονταν πιά, Ίφιγένεια" ήταν μοιραίο... ήταν μοιραίο... Ίφιγένεια.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Κ' έμέ ό νους μου χαλιζεται όταν θυμούμ' εκείνον τον καιρό. Κ' έγώ το ίδιο, δέν ήξερα τί έκανα.

Έλληνισμός παρακολουθούσε μ' άγωνία την ύπαρξη θρωπούς κόπους του Υπουργού του και υπακουσκάβτανε νύχτα μέρα μήπως ο κ. Υπουργός πάθη τίποτε άπάνω στην έκπλήρωση του ίερού του καθήκοντος.

Και μεις να σας πούμε την αλήθεια, χίλιες φορές τρομάξαμε. Και τρέμουμε άκόμα, και να το φανταστούμε, πώς μπορούσε αξιόλογα ο κ. Στάης να πάθη καμμιά τυμφόρηση από την συγκίνηση κι' από την κούραση, άπάνω σε κανένα λόγον, ή να βγάλη το ποδάρι του ή τον σβέρκο του, εκεί πού τρεχε νάγκαλιάσει κανένα νικητή ή να οδηγήση στο Στάδιο της δόξας κανένα Γυμνάσιο.

Δέν κάνουν καλά να έκθέτουν έτσι άσυλλόγιστα τη ζωή τους οι Υπουργοί μας. Άν μας πάβαινε ο κ. Στάης τίποτε, τί θα γινώμαστε; Έχουμε πολλούς σαν κι' αυτόν για να τον αντικαταστήσουμε στη στιγμή: Με ρέγουλο ή δουλειά πάντα. Όπως δουλεύουν τώρα κατόντησε καμμιά εταιρία να μη δέχεται νάσφαλιση τη ζωή τους. Άκούνε Έλληνα Υπουργό και τρέμουν, άφού ή ζωή τους από την πολλή δουλειά βρίσκεται κάθε ώρα και στιγμή σε κίνδυνο.

ΧΑΡΗΚΑΜΕ

και μεις πού διορίστηκε ο κ. Δ. Γρ. Κομπούργλου έφορος της Έθνικής Βιβλιοθήκης. Χαρήκαμε και γι' αυτόν πού ήταν άξιος για τέτοια έκλεχτή θέση και για την ύπηρεσία, πού έψαξε με τα κεί να τον βρη και τον βρηκε, κλεισμένο στο γραφείο του και βυθισμένο στις βαθμιάς μελέτες του, άφού όλος ο κόσμος το ξέρε πώς ο κ. Κομπούργλου όχτρος άσπονδος του θορόβου και της ρεκλάμας, ούτε σε δημοσιογραφικό γραφείο πάτησε το πόδι ποτέ, ούτε κανένα πολιτικό θέλησε να γυρίση να ιδη και να κολακέψη.

Ο σοφός κ. Κορούπης τον ανακήρυξε Πρύτανη των Έλληνικών γραμμάτων. Είναι Πρύτανης και γι' αυτό ή Πολιτεία τον έβγαλε στην Έθνική Βιβλιοθήκη, πού στις ήμέρες κι' αυτή, όπως και τόσα άλλα δημόσια καταστήματα, αντιπροσωπεύει το άρχαιο Πρωταγείο. Γρήγορα θα δούμε τον κ. Κορούπη, τον αντιπρύτανη, και τους άλλους όμοτίμους του, σε τέτοιες και σε καλύτερες θέσεις, άφού ή Πολιτεία άρχισε ν' αναγνωρίζει την πνευματική εργασία κι άρχισε να την φασκιάνη με γενναίους μιστούς και με τιμητικά άξιώματα.

Ο κ. Κομπούργλου, λένε, την πήρε την θέση αυτή για τα φιλοσοφικά του «Καρφιά και πέταλα» πού από χρόνια δημοσιεύει στην «Πανακοθήκη» και σ'

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Μιά τυφλή μοίρα μας έσπρωξε σ' αυτό. Δυνάμεις άόρατες μας είχαν σκλάβους των. Ό,τι έγινε ήταν μοιραίο.
ΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Αυτές οι δυνάμεις όμως θα είνε τυφλές και άδικες και γεμάτες άντιλογίες.
ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τά πνεύματα πού κινούν τη ζωή είναι σ' αιώνια πάλη μεταξύ των. Αυτή είναι ή ζωή, άγάπη μου.
ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ (Στό δρόμο). Έλα!
ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—Έδώ. Δές. Μας είδε. Γρήγορα. (Πηδούν τον τοίχο, τρέχουν διά της αύλης και πηδούν κάτω προς την άλλη πλευρά).
ΤΡΙΤΟ ΠΑΙΔΙ.—(Τρέχοντας στο δρόμο). Έλένη! Έλένη! Έλένη!
ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΣ.—(Έρχεται από τη γωνία. Τό παιδι σκοντάβει επάνω του).
ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—(Φαίνεται τώρα) Έλα... πάσε με!
Ο ΠΑΠΑΣ.—Για φρόνιμα, μάγκες.
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΑΙΔΙ.—Έλένη! Έλένη!
Ο ΠΑΠΑΣ.—(Άνεβαίνει το δρόμο και στέκει στο χαμηλότερο μέρος του τοίχου όπου υπάρχουν μερικά σκαλιά από τά όποια άνεβαίνει κανείς στο προαύλιο. Χαίρετά μέσα).
ΙΣΑΑΚ.—(Έρχεται πάλι τρεχάτος και φο-

άλλα έγκριτα περιοδικά. Μπορεί να την πήρε και γι' αυτό, καθώς και για τον πολυχρονισμό του Παλαιολόγου που ά ν α κ α λ υ ψ ε. Έμεις όμως λέμε, και το υπογράφουμε, πως θα την πήρε για τη σοφή γνώμη που είχε τον περασμένο Νοέμβρη μιλώντας για τη μεταφράση της "Ορέστειας", πως δεν είναι καμμιά ανάγκη να μεταφράζονται τ' αρχαία δράματα, αφού και σήμερα μι λ α μ ε τή γλώσσα του Αίσχύλου και του Σοφοκλή. Γι' αυτή τη γνώμη κι' Αυτοκράτορας τάξιζε να γίνει.

ΑΝ ΩΦΕΛΗΣΟΥΝ

ή όχι τη με γ α λ α γυμνάσια που κάνει ο στρατός μας, δεν το ξέρουμε. Για να μη βλάψουν όμως, όπως κ' έβλαψαν—και θα το δειτε στη στιγμή—έπρεπε η Κυβέρνηση να παγορήσει αυστηρά στους δημοσιογράφους να το παρακολουθήσουν και να τα περιγράψουν.

Με την πρώτη περιγραφή τους καταρρέζιψαν τον στρατό, αφού έγραψαν πως για να πάνε από δω ίσια με την Έλευσίνα οι στρατιώτες, με σταθμούς και ανάπαψη στον "Αγ. Σπύρο", στο Δαφνί και στο Σκαρμαγκά, άφησαν στο δρόμο 185 από ήλωση κι' από κούραση.

Παρουσίασαν μ' άλλα λόγια τον στρατόν μας σαν ένα ανθρωπομαζωγμα από σκατάδες κι' από κατεβασμένους που δεν μπορούν να πάρουν τα πόδια τους και που είναι άξιοι μονάχα για φύλακες του Αρχαιολογικού μουσείου και για οδηγούς των άξιωματικών.

Θαρούμε πως γι' άλλο λόγο γίνονται τα μεγάλα γυμνάσια και τον λόγο αυτό έπρεπε να τον ξέρουν οι δημοσιογράφοι, που όλα τα ξέρουν και που κάθε ώρα και στιγμή μας πέρνουν ταύτιά μας με τις αγριοφωνίες τους πως δεν κάνουν να μαθαίνουν οι όχτροί μας τα χαλικά μας—να μαθαίνουν δε πως δεν έχουμε στόλο και στρατό.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεί ότι

κατετέθη παρ' αυτής το άκτινούμενον ποσόν δια την πληρωμήν του έκ φράγκων χρυσών 89,875,000 Έθνικού Δανείου (1890) 5 ο)ο (Σιδηροδρόμου Παιραιώς Λαρίσης) ύπ' άρ 28 τοκομεριδίου πληρωτέου προς φρ. χρ. 5,50 από της 2/15 προσεχούς Ιουνίου. Έν Αθήναις τ-η 12 Μαΐου 1904. (Έκ του Γραφείου).

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤ' ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

25 τ' Απριλίαν

Φίλε μου Νουμά.

Πιστή στην υπόσκησή μου, σου στέλνω και σήμερα το γράμμα μου για τη μόδα την τελευταία της φούστας, που είναι και πολύ χρήσιμη, γιατί μπορεί κανείς και μια περσινή και προπερσινή φούστα να διορθώσει μ' αυτό τον τρόπο.

Θα σου πω για τους μ π ο υ γ ι ο ν έ δ ε ς που συνηθίζονται πάλι, όπως και στα παλιά τα χρόνια, με μόνη τη διαφορά που αντί να τους κολνούμε στη φούστα γύρω οσ στεφάνια ίσαι, τους βάζουμε πίσω άψηλότερα παρά μπρός, και έτσι γίνονται en forme δηλαδή γαργιρούμε τη φούστα πίσω περισσότερο, και είναι γνωστό πως το σύστημα ν' ανεβαινει το γαργιρίσμα προς τα πίσω σχηματίζει το en forme (ή μορφοτό, ή θέλετε), και είναι από την εποχή του Λουδοβίκου του ΙΕ', όταν οι μόδες δηλαδή έτανε, αλήθεια, με πολύ γούστο. Και βέβαια, ο τρόπος αυτός να γαργιρούμε, άψηλώνει και δείχνει λιγερό το κορμί και δίνει πολλή χάρη στο φόρεμα.

Για να κόψουμε τους μπουγιονέδες μας en forme κόβουμε ένα μεγάλο φαρμαπαλά ίσιο ή λοξό, όπως τον θέλουμε—έγω προτιμώ λοξό—τον σουρώνουμε από πάνω μ' ένα φυτίλι χοντρούτοικο και τον κολνούμε στο φόρεμα, αρχίζοντας από μπρός χαμηλότερα κι ανεβαινοντας προς τα πίσω, ύστερα άφινουμε ένα διάστημα κανονικό και ξανασουρώνουμε το φαρμαπαλά και τον ξανακολνούμε, άφινοντας λίγο το ρούχο του φαρμαπαλά μπόλοκο, για να φουσκώνει, μα λίγο. Ύστερα πάλι οσ ίσιο διάστημα ξανασουρώνωμε και ξανακόλλωμε και έτσι πέντε, έξη ή δ' οχτώ φορές. Άφινουμε όμως το κάτω μέρος του φαρμαπαλά' λφτερο για να γίνει το volant. Τότε βάζουμε τη φούστα μας στο μα ν ο κ ί ν ο ή και την κρεμμύμε οσ δυο καρφιά, ένα μπρός κ' ένα πίσω, ή δεν έχουμε μα ν ο κ ί ν ο, δηλαδή κούκλα οσ μπύι ανθρώπινο, και κόβουμε το περίσσεμα του φαρμαπαλά, ίσια με τη φούστα, και τον γαργιρούμε με στενά βελουδάκια

Σ' ή θέλουμε να την κάνουμε φορεσιά άλάκαιρη, τότε φτειάνουμε μπουστο από το ίδιο, σουρωτό κι αυτό, άπάνου σ' έναν ώμική ταγγέλλιο Empire,

δηλαδή ώμική που κατεβαίνει κάτω από τους ώμους. Και το ματίκι, κι αυτό σουρωτό, κελώνται χαμηλά και τελειώνει οσ μπουγιονέ και οσ φαρμαπαλά από ταγγέλλα κάτω στο χέρι.

Τον μπουστο οσ το σουρώνουμε οσ τη μέση τρεις ή τέσσερις φορές κ' έτσι κάνει μπουγιονέ κι όλο μαζί είναι μια φορεσιά κομψή και μί πολλόν άγέρα.

Το καλύτερο γι' αυτή τη φορεσιά είναι να γίνει από μάβρο ταφτά, δηλαδή μάβρο μεταξωτό γυαλιστερό, όπως έτανε τα προινά, που τα φορούσαν οσ κυρούλες μας.

Μα κι από χρωματιστό μεταξωτό οσέτο της Καρασταμάτη θα είναι πολύ όμορφο. Είναι πολύ της μόδας τώρα το μπλέ-μπλονέ.

Κι' από έταμίνα μάλλινη ψιλή γίνεται—μα τότες οσ μπουγιονέδες—πρέπει να πηγαίνουν οσ άπάνου οσ τη μέση και να ένώνονται με το μπουστάκι οσ να έτανε φόρεμα Π ρ ε ν ο ε ς, κ' ή μέσα φούστα κ' ή φόδρα του μπουστου να είναι από μεταξωτό χρωματιστό ή άσπρο.

Αυτό για σήμερα.

Α του Μάν.

Θα σου πω, πως εδώ στο Παρίσι, είναι κάθε μέρα και μια καινούρια γιορτή κ' ένα καινούριο πανηγύρι, και δε θα σου πω ψέματα! Σήμερα έχουμε μιά έκθεση, άβριο μιάν ετεργετική άγορά, μεθάβριο μιάν έναρξη, ένα έγκαίνιο κ' έτσι κάθε μέρα βρισκουμε την περίσταση να δείχουμε και να ιδούμε. Τι τα θέλεις, φίλε μου, αυτό είναι το Παρισιάνικο σύστημα, μα έχει κι αυτό τα καλά του, κ' είναι μάλιστα και πολλά. Πρώτο πρώτο καλό είναι, που μ' αυτή την επίδειξη, να το πούμε έτσι, γεννιέται στον άνθρωπο, και μάλιστα οσ τη γυναίκα, και κάποια φιλοτιμία να δείχεται και να φαίνεται οσο μπορεί καλύτερη, όμορφότερη, πιο χαριτωμένη, και για τουτό, βάζει τα δυνατά της να ντυθ' ή και καλύτερα, κ' έτσι γεννιέται αυτή ή μεγάλη προσπάθεια για την τελειοποίηση της φορεσιάς, κ' ή μόδα καταναίει άληθινή καλλιτεχνία κ' ή ράφτρα μεγάλος καλλιτέχνης. Άλλο καλό της κοκεταρίας της Παρισιάνας είναι που αυτή δίνει θροφή στο έμποριο, και δουλειά στα καμήνα τα φτωχοκόρτσια του Παρισίου, που είναι κι όχι λίγα, και που άπ' τα μαγικά δαχτυλάκια τους βγαίνουν όλα αυτά τα θάματα που τα λένε, όλα μαζί, φορεσιά, και που τις όμορφες κάνουν ομορφότερες και τις άσχημες ώραιες.

διωμένος και κάθεται οσ μια γωνία). **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.**—Ο τρελλός! **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Σήκω, πήγαινε, 'Ισαάκ. 'Εδώ είν' ένα άρρωστο παιδί, πήγαινε. **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Άφησέ τον, Παπαγιώργη. **ΙΣΑΑΚ.**—Δεν πάω στο σπίτι... όχι! Κάθετ' ένας άράτης μπροστά οσ την πόρτα... και παίζει το σπαθί του πέρα δωθε... πέρα δωθε... θέλει να με σφάξ' ή άράτης! **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.**—'Η Φατμέ δεν τον άφινει να οσ σφάξ' ή. Γιατί την άφησες κ' έφυγες; **ΙΣΑΑΚ.**—Παίζει το σπαθί του πέρα δωθε... πέρα δωθε... Και τα δόντια του γυαλίζουν. **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.**—'Η Φατμέ δεν τον άφινει να οσ πειράξ' ή. Σι άγαπάει ή Φατμέ, ήθελε να οσ πά' ή οσ τη μητέρα σου. Περίμενε τώρα να γυρίσ' ή και πατε μαζί. **ΙΣΑΑΚ.**—[Σηκώνεται, άπλώνει προς τα εμπρός τα χέρια, τρέμει και φεύγει τρεχάτος]. Μι σκότωσε... με σκότωσε... με σκότωσε... **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Φρικτό θέαμα. **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Καλλίτερα να μη γεννιέται κανείς παρά να είναι έτσι. **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Μα άμα γεννιέται κανείς και ει- ναι έτσι σαν αυτόν τον τρελλό; Τότε... τί θέλεις να κάν' ή, παπά Γιώργη;

Ο ΠΑΠΑΣ.—Να υπομένη οσ του ίδωσ' ή Θεός! **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Για ποιόν λόγο να υπομένη κανείς οσ του ίδωσ' ή Θεός;... Γιατί να υποφέρ' ή χωρίς αντί- στασι το πεπρωμένο;... Και γιατί να μην πραγματοποιήσ' ή με το ίδιο του το χέρι εκείνο που είπες πρώ- τήτερα;... Όταν πεθάν' ή κανείς είναι σαν να μη γεν- νήθηκε ποτέ! **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Γιατί αυτό ήταν το θέλημα του Κυρίου και του δημιουργού μας. **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.**—'Ω! 'Ο θάνατος είναι φρικτότε- ρος κι από το πιο μεγάλο βόσανο. **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—'Ο θάνατος είναι άπολύτρωσις... όχι: μόνον από τον πόνο... αυτό θα ήταν το λιγώτερο... **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Και ο υίός του Κυρίου του Θεού μας υπέφερε κι αυτός. **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—'Ο θάνατος είναι άπολύτρωσις και από τ' άδικήματα της φύσεως... από τ' άδικήματα είπα! ο μεγάλος πόνος είναι έπακολούθημα μόνον. 'Ο Χριστός που είπες, υπέφερε... αλλά κ' επέθανε κούλας. **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Αυτό ήταν το θέλημα του πατρός! **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Και που το ξέρεις πως ο,τι γίνεται οσ τη ζωή δεν το κυβερνά άσυνείδητα ή ένσυνείδητα μια υπερέσσημα δύναμις, κάτι τι μέγα και τρομερό! **Ο ΠΑΠΑΣ.**—'Όχι... όχι. 'Η θεία θέλησις που κυβερνά το π'αν δεν είναι τέτοια.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ξέρεις τα βιβλία μόνον, παπά μου. Τα κείμενα και τα λόγια. Τις δυνάμεις όμως της ζωής δεν τις είδες ποτέ σου. Τις βασιλίσσες, τις είμαρμέ- νες που στα βάθη του σύμπαντος χαλκεδουν και πλέ- κουν κ' ύφαινον βρόχους και άλυσίδες έδωθε έκεθε και χτίζουν τη ζωή, δεν τις ξέρεις! **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Μα δεν πιστεύεις εκείνο που διδά- σκει ή εκκλησία μας; **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Για ποιό λόγο να π' ή πιστεύω, παπά Γιώργη; Το σέβομαι, βέβαια. Το σέβομαι αλλά για ποιό λόγο να τα πιστεύω αυτά που άκούω; **Ο ΠΑΠΑΣ.**—Είναι μόνον ή φωνή του πόνου σου που μιλεί έτσι, παιδί μου. 'Η δυστυχία κλονίζει την πίστι. 'Ο Θεός όμως είναι πάνσοφος. Είναι άγαθός και βλέπει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων και νοιώ- θει και συγχωρεί. ('Ο Γιατρός, ντυμένος μαύρα φορέματα, ανεβαίνει το δρόμο). **ΓΙΑΤΡΟΣ.**—Καλή 'σπέρα, παπά μου. (Στρεφό- μενος προς το Σωτήρη και την 'Ιφιγένεια). Λοιπόν;... πως έπέρασε τη νύχτα; **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.**—'Αχ, γιατρέ μου... το παιδί μας δεν πάει διόλου καλά, μου φαίνεται. **ΣΩΤΗΡΗΣ.**—Να το φέρωμε μέσα, γιατρέ!... Έρχεσαι και του λόγου σου μέσα, παπά Γιώργη;